

ФИЛИП К. ДИК ДОКЛАД НА МАЛЦИНСТВОТО

Превод от английски: З. Петков, 2008

chitanka.info

В бъдещето, използвайки мутанти-ясновидци, става възможно да се наказват престъпниците преди извършване на престъплението, а не след това. Изглежда, че тази система работи без проблеми и грешки, и доказателство за това е липсата на убийства за последните пет години.

Но тогава се случва непредвиденото. Джон Андертън, изобретателят на теорията за предпрестъпността, попада в безизходна ситуация. Сега теорията му работи срещу него! Как иначе да се обясни фактът, че скоро той трябва да извърши убийство, при това на човек, когото той не познава и никога е виждал! Сега Андертън трябва да докаже невинността си...

1

„Оплешивявам... — неочаквано си помисли Андертън. — Оплешивявам, надебелявам и остарявам“. Тази мисъл му хрумна веднага, щом погледна младия човек, влизащ в кабинета му. Но, разбира се, комисарят нищо не каза на глас. Просто отдръпна креслото си, решително се изправи и излезе иззад бюрото с дежурна усмивка, протягайки ръка.

— Уитлър? — колкото се може по-приветливо се осведоми той, стискайки енергично ръката на младия блондин и усмихвайки се още по-широко с престорена дружелюбност.

— Тъй вярно! — откликна онзи с ответна усмивка. — Но за вас, комисарю, съм просто Ед. Тоест, ако и двамата не обичаме празните формалности, както се надявам.

Изражението на младото самоуверено лице не оставяше съмнения, че въпросът е изчерпан веднъж завинаги: отсега нататък ще има само Джон и Ед, добри приятели и колеги от самото начало. Андертън побърза да смени темата, игнорирайки твърде дружелюбната увертюра.

— Как пътувахте, имаше ли проблеми? Някои ни търсят твърде дълго.

„Боже господи, та той със сигурност е намислил нещо...“ — мина през главата на комисаря. Страхът докосна сърцето му със студените си пръсти и Андертън моментално започна да се поти. Уитлър непринудено пхна ръце в джобовете си и обходи кабинета с любопитство, разглеждайки обстановката така, сякаш преценяваше дали ще му отива. Не можеше ли да почака ден-два, поне от приличие?!

— Никакви проблеми — с безгрижна разсеяност отвърна Уитлър. Той спря пред рафтовете, запълнени с големи папки и алчно се загледа в досиетата. — Между другото, комисарю, не дойдох при вас с празни ръце... Имам някои собствени идеи относно това, как работи концепцията на предпрестъпленията.

Ръцете на Андертън леко трепереха, когато се зае да разпалва лулата си.

— Така ли? И какви, ако мога да попитам?

— По принцип, работи добре — каза Уитлър. — Тоест, даже много добре.

Андертън го фиксира с пронизващ поглед, но младежът го издържа с достойнство.

— Това е ваше лично мнение, доколкото разбирам?

— Не само — каза Уитлър. — Сенаторите са много доволни от вашата работа, дори бих казал — много ентузиазирани... Тоест, доколкото това е възможно за такива старци — добави той след кратък размисъл.

Андертън трепна вътрешно, но запази спокойното си изражение, макар че изобщо не му беше лесно. Интересно, какво ли всъщност си мисли този Уитлър? Какви потайни мисли се въртят в прецизно подстриганата му глава? Очите му са ясни, пронизително сини, излъчват интелигентност, което не предвещава нищо добро. Уитлър изобщо не е глупав и, много ясно, е пълен с амбиции.

— Доколкото разбрах, — започна внимателно Андертън, — вие ще сте мой асистент, докато се пенсионирам. А после ще поемете моята длъжност.

— И аз така разбрах — отвърна Уитлър, без да се замисли. — Това може да стане тази година, или в следващата, а може и след десет години.

Лулата едва не изпадна от вцепенените пръсти на комисаря.

— Още не смятам да се пенсионирам — сухо каза той. — Предпрестъпността е мое творение и ще се занимавам с това толкова дълго, колкото поискам. Всичко зависи само от желанието ми.

Уитлър кимна спокойно; лицето му не изразяваше нищо, освен пълна безгрижност.

— Разбира се, г-н комисар.

Андертън леко се отпусна и отново извади дежурната си усмивка:

— По-добре е веднага да поставим всички точки над „i“, нали?

— Да, и то в директен разговор — съгласи се Уитлър. — Вие сте ми началник, вашата дума е закон! Това ми е единственият отговор. Но

бихте ли могли — продължи искрено той, — лично да ме въведете в тукашната дейност? Бих искал да започна колкото се може по-скоро.

Когато излязоха в осветения с жълта светлина коридор с множество врати, Андертън каза на Уитлър:

— Предполагам, че вече сте се запознали с теорията на предпрестъпността? Има ли смисъл да говорим за нея?

— Знам само това, което знаят и останалите — отвърна новия му асистент. — Като използвате мутанти-ясновидци, вие по прост и ефективен начин заменихте традиционната посткриминалната система, при която престъпникът се наказва след извършване на криминално деяние, а не преди това. Само че наказанието *post factum*^[1], както показва многовековната практика, никога не е било надеждно средство за профилактика на престъпленията. Да не говорим, че не е възкресявало убитите и не е утешавало техните роднини и приятели.

Влязоха в асансьора. Андертън натисна бутона за най-долния етаж и започна уводната си лекция, докато пътуваха:

— Да, напълно сте прав. Но също така трябва да отбележите и недостатъците на новата ни система. Как да оценим факта, че привличаме към отговорност човек, който не е направил нищо?

— Но непременно ще направи! — с пламенна убеденост възрази Уитлър.

— За щастие, това не е вярно. Сега намираме престъпниците преди да успеят да нарушат закона. По този начин понятието „престъпление“ преминава в областта на метафизиката. Ние твърдим, че са виновни, а те винаги твърдят, че са невинни... И в известен смисъл те наистина са невинни.

Асансьорът спря и отвори врати към абсолютно сходен коридор, залят от жълта светлина.

— В нашето общество вече няма сериозни престъпления — продължи Андертън. — Но затова пък имаме предварителен арест, пълен с потенциални престъпници.

Вратите се отвориха. Те пристъпиха в светяя светих на аналитичния отдел, заемащ цяло крило от зданието. В помещението, което изникна пред очите им, се издигаха впечатляващи купчини оборудване: това бяха приемници на данни, анализатори, компаратори и други компютърни механизми, които записваха, изучаваха и обработваха постъпващата информация. И някъде там, сред цялата

тази машинария, седяха трима ясновидци, почти невидими от купчината проводници, които ги обгръщаха.

— Ето ги — сухо каза Андертън. — Какво мислите?

В полумрака седяха трима мърморещи, пускащи слюнка идиоти. Всяка неясна дума, излизаща от мокрите им устни, всяко неясно словосъчетание, дори случайните срички и безсмислени звуци — всичко това внимателно се записваше, анализираше, сравняваше се, разбиваше се на отделни морфемни, фонемни, дистинктивни признаци и отново се сглобяваше под формата на визуални символи, които се записваха на информационни карти, автоматично разпределяни според ключови думи и изрази.

Тези идиоти мърмореха целодневно, целогодишно, приковани с метални скоби към специални кресла с висока облегалка, включени с метални клеми към разноцветни проводници. Всичките им физиологични нужди се удовлетворяваха от апаратите, а други нужди просто няхаха. Те мърмореха или дремеха, те не живееха, а вегетираха, разумът им беше празен и заблуден, блуждаейки непрекъснато в сенките.

Но това не бяха сенки на днешния ден... Тримата мърморещи изроди с огромни глави и атрофирани тела интуитивно съзерцаваха бъдещето и цялата техника на аналитичния отдел беше предназначена да разшифрова неясните им предсказания. Докато умствено изостаналите ясновидци бърбореха, заекваха и стенеха, машините улавяха и записваха всяка думичка.

От лицето на Уитлър за пръв път изчезна израза на безгрижна самоувереност и се появи болезнено объркване. Това беше гърмяща смес от срам и морален шок.

— Не е много приятно зрелище — бавно проговори той. — Дори не си представях, че са толкова... — тук Уитлър се поколеба, търсейки подходящия израз, — е, че са толкова ужасно уродливи.

— О, да, те са уродливи и сакати — съгласи се Андертън. — И особено жената... ето я, Дона. Тя е на четиридесет и пет, но изглежда като десетгодишна. Ясновидският талант поглъща всичко останало, защото участъкът от мозъка, който отговаря за еспер-способностите^[2], нарушава баланса на фронталната част на мозъчната кора. Но какво ни интересува това? Ние се нуждаем от пророчества и получаваме от тях

това, което ни трябва. Самите те не знаят какво говорят, затова пък ние ги разбираме.

Потиснатият Уитлър се приближи до една от купчините и взе пачка инфокарти.

— Всички тези имена са постъпили току-що?

— Очевидно. Още не съм ги прегледал — раздразнено каза Андертън, отнемайки му пачката. Уитлър продължаваше да стои и очаровано да гледа машината. Най-накрая в празния контейнер се появи нова карта. После още една, и още една. После се изсипа цял поток, карта след карта.

— Колко надалеч могат да гледат?

— Виденията им са доста ограничени — продължи обясненията си Андертън. — Само седмица-две напред. При това голяма част от информацията не се отнася за нашия участък. Ние я предаваме по назначение, а другите отдели, от своя страна, предават информация на нас. Всяко уважаващо себе си управление има свое мазе с майmunки.

— Майmunки? — Уитлър го погледна почти изплашено. — А, разбрах... Нищо не виждам, нищо не чувам и така нататък? Много смешно.

— Напълно сериозен съм. — Андертън автоматично пое поредната купчина инфокарти, която се беше натрупала, докато говореха. — А сега — за постъпилите тук имена... Част от тях ще бъдат отхвърлени като безсмислени. Мнозинството от останалите ще са за дребни престъпления: кражби, укриване на данъци, изнудване и грабеж. С помощта на методиката за предпрестъпността ние съкратихме общото количество на престъпленията с 99,8 процента! Тежки престъпления — като убийство или държавна измяна, — се появяват много рядко... Малко хора ще се решат на това, ако всички знаят, че престъпникът ще бъде арестуван седмица преди да осъществи намеренията си.

— А кога е регистрирано последното истинско убийство?

— Преди пет години — не без гордост отвърна Андертън.

— И как е станало?

— Престъпникът успя да избяга от оперативната група. Между другото, имахме цялата необходима информация: имената на убиеца и жертвата, точните подробности за престъплението, включително мястото, където ще се случи. И въпреки това, независимо от всичките

ни усилия, престъпникът извърши това, което бе замислил... — Комисарят сви рамене. — Е, какво пък, не можем да хванем всички, но успешно обезвреждаме повечето от тях.

— Само едно убийство за пет години? — Уитлър възвърна предишната си самоувереност. — Впечатляващо постижение! Трябва да се гордеете с това, г-н комисар.

Андертън помълча и каза тихо:

— Аз се гордея. Разработих теорията на предпрестъпността още преди трийсет години. В онези времена всеки мислеше само за това как да забогатее — бързо и много. Но аз мечтаех да извърша нещо стойностно, което може завинаги да измени нашето общество и да донесе реална полза... — Той въздъхна и подаде пачката инфокарти на Уоли Пейдж, своя заместник в „маймунарника“. — Уоли, погледни дали тук има нещо за нас.

Когато Пейдж се отдалечи с инфокартите, Уитлър замислено каза:

— Това е много голяма отговорност.

— Разбира се — съгласи се Андертън. — Ако изпуснем дори един престъпник, както се случи преди пет години, на съвестта ни ще лежи още един човешки живот. Цялата отговорност е възложена на нас, и ако сгрешим, някой ще умре. — Той взе три нови инфокарти, излезли от машината. — Обществото ни е оказало доверие и ние сме длъжни да го оправдаем.

— А някога изкушавали ли сте се... — Уитлър се поколеба и леко се изчерви. — Искам да кажа, че някои от онези, които залавяте, сигурно са готови да ви предложат големи суми...

— Това е напълно безполезно — усмихна се Андертън. — Военната щаб-квартира автоматично получава копия на всички инфокарти. Както се казва — доверявай, но проверявай! Военните ни следят постоянно и ако някой полицай реши да се изкуши... — Той погледна най-горната карта и внезапно млъкна, стискайки зъби.

— Какво е станало? — поинтересува се Уитлър.

— Нищо. — Комисарят внимателно сгъна картата и бързо я прибра в джоба си. — Абсолютно нищо — рязко повтори той, избягвайки да погледне събеседника си.

Стъписаният Уитлър внезапно се изчерви, както често става с блондините.

— Разбрах. Не ме харесвате, нали?

— Това е вярно — честно призна Андертън. — Не ми харесвате, обаче...

Обаче не чак толкова, нали?! Самият той никога нямаше да повярва, ако му бяха казали, че толкова ненавижда младия Уитлър. Не, това е напълно невъзможно, и въпреки това... На картата пишеше неговото име, при това на първия ред: това е обвинение в бъдещо убийство! Според кодираното съобщение комисарят от полицията за предпрестъпност Джон Андертън възнамерява да убие човек след една седмица.

Не, това Андертън изобщо не можеше да го повярва. Той беше абсолютно убеден, че просто не е способен на това.

---

[1] *post factum* (лат.) — При свършен факт. Бел.прев. ↑

[2] *Еспер* — англ. съкращение, означаващо „допълнително, специално сензорно възприятие“. Бел.прев. ↑

2

Във външния офис неговата млада и красива жена Лиза разпалено обсъждаше нещо с Пейдж. Тя толкова беше увлечена от дискусиата, че дори не погледна към мъжа си, когато той се появи заедно с новия си помощник.

— Привет, скъпа — каза Андертън на Лиза.

Уитлър не каза нищо, но сините му очи се оживиха при вида на тъмнокосата красавица в полицейска униформа. Лиза отговаряше за връзки с обществеността, но Уитлър знаеше, че преди това е работила като секретарка на Андертън.

Забелязвайки явния интерес на бъдещия си приемник към жена му, Андертън набързо обмисли една от възможните версии. За да подхвърлиш фалшива инфокарта в машината, трябва да имаш съучастник в организацията, който има достъп до компютрите на аналитиците. Участието на Лиза в заговор против мъжа ѝ беше невероятно, но такава възможност все пак съществуваше.

По принцип заговорът можеше да е далеч по-голям и да включва нещо повече от фалшива картичка, пхнатата в машината някъде по пътя към изходния контейнер. Може би дори оригиналните записи са променени! Всъщност дори е невъзможно да се определи колко далеч би стигнало заинтересованото лице... Студеният страх отново докосна сърцето на Андертън, когато започна да обмисля всички възможности. Първият му порив — да счупи всички машини и да унищожи всички записани в тях данни! — беше, разбира се, примитивен и безсмислен. Беше много вероятно записите да съответстват на информацията в картата и по този начин комисарят щеше окончателно да се компрометира.

Имаше малко под двайсет и четири часа, след което военните ще сравнят полицейските инфокарти с дубликатите си и ще открият разминаването. И тогава ще намерят във файловете си копие на картата, която той открадна. Наистина, открадна само едното копие,

значи със същия успех можеше да я сложи направо на масата на Пейдж, та да я видят всички.

През прозореца се чу шум на мотори; полицейските патрули се отправяха в поредната обиколка. Колко време щеше да мине, преди една от тези машини да спре пред собствената му къща?

— Какво е станало, скъпи? — загрижено го попита Лиза. — Пребледнял си, сякаш си видял призрак.

— Всичко е наред — увери я Андертън.

В този момент Лиза най-накрая забеляза Ед Уитлър:

— Скъпи, това ли е новият, за когото ми говореше?

Комисарят уморено я представи на новия си колега; Лиза се усмихна очарователно на Уитлър. Дали си обмениха разбиращи погледи? Андертън не забеляза. Господи, вече започваше да подозира всички! Не само младата си жена и новия колега, но и десетина стари приятели.

— От Ню Йорк ли сте? — попита Лиза.

— Не, роден съм в Чикаго и по-голямата част от живота си съм прекарал там — отвърна Уитлър. — А засега живея в хотел, в самия център на града... Един момент, тук някъде имам записано името му!

Докато Уитлър припряно ровеше из джобовете си, Лиза предложи:

— Искате ли да вечеряте с нас? След като ще работим заедно, защо да не се опознаем по-отблизо?

На Андертън направо му прилоша. Дали жена му случайно беше толкова дружелюбна към новака, или беше нарочно? Във всеки случай Уитлър щеше да приеме поканата за вечеря и това щеше да е удобен повод внимателно да огледа домът им. Сериозно разтревожен, той импулсивно се обърна и тръгна към вратата.

— Къде отиваш, скъпи? — учуди се Лиза.

— Обратно в „маймунарника“ — изръмжа той. — Трябва да проверя една информация, преди да е попаднала пред очите на военните.

Той изскочи в коридора преди жена му да успее да измисли сериозна причина, за да го задържи. Той бързо стигна до външната стълба и вече слизаше надолу, когато Лиза го догони задъхана.

— Какво ти става? — сърдито попита тя, държейки го здраво за лакътя и препречвайки пътя му. — Ти просто избяга! Днес се държиш

много странно, всички го казват.

Тълпата ги обгръщаше от всички страни; обичайната предобедна тълпа. Без да обръща внимание на минаващите, Андертън рязко освободи лакътя си.

— Трябва да бягам, докато още не е късно.

— За какво говориш? Защо?

— Защото са ме натопили. Много хитро и ловко. Тази гадина Уитлър иска да получи мястото ми, а чрез него и Сенатът да увеличи контрола си.

В очите на Лиза проблясна истински ужас.

— Твоят асистент?! Но той изглежда толкова приятен мил млад човек...

— Аха, много мил и приятен. Като змия.

Сега в очите ѝ изплува недоверие.

— Извинявай, но не ми се вярва да е така. Страхувам се, че си се преуморил... — Лиза неуверено се усмихна. — Помисли сам, защо му е на Ед Уитлър да те компрометира? И как би го направил, дори и да искаше? Но аз съм сигурна, че Ед никога...

— Ед?

— Нали така се казва?

В този момент Лиза се досети и пак се разсърди. Кафявите ѝ очи светнаха с гневен, протестиращ огън.

— Значи вече подозираш всички, включително и мен? Смяташ, че по някакъв начин съм замесена в това?

Андертън се замисли и каза:

— Още не.

— Не е вярно! Точно така си мислиш. — Лиза се приближи към него и се вгледа в очите му. — Може би наистина трябва да заминеш за седмица-две, да си починеш. Държиш се като истински параноик. Около теб има заговор — как не! Поне имаш ли някакви доказателства?

Андертън извади от портфейла откраднатата карта и я подаде на жена си.

— Ето, виж.

Лиза погледна картичката, преглътна нервно и рязко пребледня.

— Целта е напълно очевидна — каза той на Лиза, опитвайки се да говори спокойно. — Това обвинение дава на Уитлър законната

възможност да ме измести от поста, без да чака пенсионирането ми. Той прекрасно знае, че възнамерявах да поработя още няколко години!

— Но, скъпи...

— А когато ме премахнат, ще настъпи края на прословутата система на контрол. Агенцията по предпрестъпност ще загуби независимостта си. Сенатът ще контролира както нас, така и полицията... А после ще докопат и армията. Всичко е логично до безобразие! И, разбира се, аз ненавиждам този Ед Уитлър... И, разбира се, имам мотив за убийство. На кого ще му хареса, ако го изхвърлят на боклука и на мястото му седне млад кариерист?... Да, всичко е напълно вероятно и логично, само че нямам никакво намерение да убивам Ед Уитлър. Само че не мога да докажа нищо, затова какво друго мога да направя?

Бледата Лиза поклати глава.

— Не знам, скъпи, само че...

— Сега се прибирам в къщи — мрачно каза Андертън. — Ще си взема багажа и... по-нататъшните планове ще ги правя в движение.

— Наистина ли искаш да избягаш?

— Разбира се. Най-добре — в някоя от центавърските колонии, някои са успявали. Имам почти цяло денонощие преднина. А ти се върни на работа, теб нищо не те заплашва.

— Ти какво, да не си въобрази, че ще поискам да избягам с теб? — насмешливо попита Лиза.

Андертън изумено погледна жена си.

— Нима не искаш?... Да, виждам, че не ми вярваш. Според теб съм измислил всичко това? — той грубо издърпа от ръката ѝ измачканата картичка. — И дори тази улика не те убеди?

— Не, — бързо каза жена му, — изобщо не ме убеди. Лошо си изучил уликата си, скъпи. Погледни още веднъж и ще видиш, че името на Уитлър го няма там.

Комисарят погледна картичката с недоверие.

— Никой не твърди, че искаш да убиеш Ед Уитлър — припряно продължаваше Лиза с тънък, пресекващ глас. — Тази картичка е истинска, нима не си разбрал? Погледни я по-внимателно, Ед няма нищо общо с това! И никой не организира заговори срещу теб!

Андертън объркано гледаше картичката. Жертвата му не беше Ед Уитлър. На петия ред на инфокартата стоеше името „Леополд Каплан“.

Леополд Каплан!
Той не познаваше този човек.

3

В къщата беше прохладно и пусто. Андертън незабавно започна да събира вещи за пътешествието и, докато се занимаваше с това, го спохождаха най-различни мисли.

Може би е грешал за Уитлър, но кой може да е сигурен в това? Във всеки случай заговорът се оказа далеч по-голям и сложен, отколкото предполагаше. В тази нова перспектива Ед Уитлър изглеждаше като второстепенна фигура, марионетка, управлявана от някой друг. Съвсем различна, почти невидима на мрачния заден план личност.

Той направи голяма грешка като показа картичката на Лиза. Нямахме никакви съмнения, че Лиза ще я опише на Уитлър с всички подробности. И тогава почти нямаше да има шанс да се махне от Земята и най-накрая да разбере как живеят на далечните планети.

Докато подреждаше вещите, струпани на леглото, подът зад гърба му изскърца. Андертън се обърна със старата ловджийска куртка в ръка и видя пред себе си убедителната муцуна на А-пистолет. Пистолетът се държеше от ръка в кожена ръкавица, която принадлежеше на огромен непознат мъж с кафяво наметало.

— Доста сте бързи — горчиво промълви комисарят. — Тя дори не е спряла да помисли, нали?

Лицето на непознатия не промени професионалния си израз.

— Не знам за какво говориш. Хайде, да тръгваме!

Андертън изпусна куртката на пода и запротестира:

— Вие не сте от моята агенция! И според мен изобщо не сте от полицията!

Но протестите му бяха безполезни. Той беше изведен от дома и придружен до очакващата ги лимузина. Неочаквано се появиха още трима здравеняци и го напъхаха в колата. Вратите се затвориха и лимузината, бързо набирайки скорост, се понесе по магистралата към изхода на града. На лицата на придружителите беше застинало

безлично изражение. Зад прозорците се мяркаха някакви празни полета, тъмни и печални.

Докато Андертън се опитваше да съобрази какво става, автомобилът излезе от магистралата и скоро спря в тъмен подземен гараж. Някой извика някаква заповед. Тежки метални врати се захлопнаха зад колата; запалиха се лампи на тавана. Шофьорът угаси двигателя.

— Ще съжалявате за това — хрипкаво ги заплаши Андертън, когато го измъкнаха от лимузината. — Поне знаете ли кой съм аз?

— Разбира се — каза здравенякът с кафявия плащ.

Под дулото на пистолета го принуди да се качи по стълбите, водещи от подземния гараж в просторен, застлан с пухкави килими хол. Беше очевидно, че това е разкошна частна резиденция, разположена в един от малкото крайградски терени, недокоснати от войната. В другия край на хола Андертън видя отворена врата, през която се виждаха рафтове с книги.

Кабинетът беше обзаведен аскетично, но с вкус. На масата светеше лампа, до нея седеше човек, чието лице беше наполовина скрито в сянката, и очакваше госта си. Андертън никога не беше виждал този човек.

Когато процесията спря до масата, чакащият извади от малко калъфче очила без рамки, нервно ги закрепил на носа си, затвори калъфчето и бързо облиза сухите си устни. Беше около седемдесетгодишен, а може и повече. До него имаше тънък сребърен бастун. Тялото му беше слабо, жилаво, осанката му беше странно закостеняла. Онова, което беше останало от косата му, имаше пепеляво-кафяв цвят и беше внимателно разпределено на тънък слой по бледия череп. Само пъргавите очи зад стъклата на очилата изглеждаха живи, пронизителни и винаги нащрек.

— Това ли е Андертън? — попита той мъжа с кафявия плащ с рязък, капризен глас. — Откъде го изкопахте?

— У тях, събираше си багажа. Точно както мислехме.

— Събирал си багажа... — Стопанинът на кабинета свали очилата си и внимателно ги прибра в калъфчето. — Слушайте, — грубовато подхвърли той към Андертън, — каква муха ви е влязла в главата? Сигурно сте се побъркали. Как може да искаш да убиеш човек, когото не си виждал никога през живота си?

Този старец, както най-накрая се досети комисарят, беше загадъчният Леополд Каплан.

— Не, първо аз ще ви попитам — бързо каза той на Каплан. — Имате ли представа какво направихте? Аз съм комисар от полицията и мога да ви затворя за двайсет години за отвличане!

Той можеше да добави още много, за да подсили впечатлението, но в този момент се досети нещо.

— Как разбрахте? — рязко попита той, неволно докосвайки джоба, в който стоеше сгънатата инфокарта. — До военната проверка има още...

— Успокойте се, вашите сътрудници нямат нищо общо — раздражено го прекъсна Каплан. — А това, че никога не сте чували за мен, изобщо не ме учудва. Леополд Каплан, генерал от Обединената армия на Западния Алианс, излязъл в оставка веднага след англо-китайската война.

Сега събитията придобиваха определен смисъл. Андертън и преди предполагаше, че военните незабавно обработват постъпващите при тях копия на инфокартите. Знанието винаги е за предпочитане пред незнанието, затова той се почувства по-уверен и каза:

— Е, добре, тук съм. И сега какво?

— Нямам намерение да ви убивам — каза Каплан, — което е очевидно. Иначе вие бихте разбрали за това от жалките си картички. Но искам да удовлетвори любопитството си. Струва ми се невероятно, че човек с вашето положение изведнъж ще реши да убие напълно непознат... Не, тук трябва да има още нещо, но, честно казано, съм объркан. Някаква нова полицейска стратегия? — Старецът сви рамене. — Но тогава полицията би се погрижила това копие да не стига до нас.

— Освен ако не са го подхвърлили специално — отбеляза един от охранителите.

Каплан вдигна очи към комисаря.

— А вие какво мислите?

— Че е подхвърлено — отвърна Андертън, решавайки, че е най-добре честно да сподели догадките си по този повод. — Предполагам, че „предсказанието“ е изфабрикувано от заговорници в полицейското управление, за да ме натопят. По-нататък всичко е просто: аз съм арестуван, новият ми асистент става комисар и заявява, че е

предотвратил престъпление в най-добрите традиции на предпрестъпността. Никой не е планирал истинско убийство.

— Никакво убийство няма да има, с това съм съгласен — мрачно заяви Каплан. — Ще ви предам в ръцете на правосъдието.

— Как можете! — с ужас запротестира комисарят. — Ще ме затворят и никога няма да мога да докажа...

— Изобщо не ме интересува какво ще докажете или няма да докажете — грубо го прекъсна Каплан. — Трябва да ви разкарам от пътя си заради собствената си безопасност.

— Всъщност той смяташе да замине — каза охранителя с кафявия плащ.

— Именно, и колкото се може по-надалеч! — от вълнение Андертън чак се изпоти. — Ако ме хванат, веднага ще ме затворят, а Уитлър ще стане комисар. Ще ми отнеме всичко — и работата, и жената... — Лицето му се изкриви. — Сигурно с Лиза са заедно.

Каплан, изглежда, се замисли. Но после се намръщи и поклати глава.

— Не, не мога и няма да рискувам. Ако това наистина е заговор срещу вас... Много съжалявам, но това е ваш проблем, не мой. Впрочем, — той леко се усмихна, — мога да ви пожелаая късмет. — След това се обърна към охранителите. — Отведете го в полицията, момчета, и го предайте на висшето ръководство.

Каплан назова името на изпълняващия длъжността комисар и с удоволствие проследи реакциите на пленника си.

— Уитлър! — с убит глас измърмори Андертън.

— Да, вашият Уитлър вече е завзел властта — съобщи му Каплан. — Очевидно бърза да раздуе авторитета си за ваша сметка... — Той включи радиото, повъртя копчето за настройка и улови някаква станция.

Професионалният глас на диктора четеше съобщение: „...да не се оказва помощ на избягалия престъпник. Всички граждани са длъжни да помнят своята отговорност в случай на отказ за съдействие на оперативната група. Полицейското управление взема извънредни мерки за откриването и обезвреждането на бившия комисар Джон Елисън Андертън, който е обявен за потенциален убиец и като такъв е лишен от всички права на свобода и привилегии...“

Каплан изключи радиоприемника и гласът замлъкна.

— Пъргаво момче — измърмори апатично Андертън. — Сигурно Лиза веднага е изтичала при него.

— А каква му е ползата да чака? — ухили се Каплан и кимна на хората си. — Откарайте го в града! Нещо не се чувствам комфортно, когато наблизко е бивш комисар от полицията. Искам да съдействам на новия комисар Уитлър в залавянето на опасния престъпник.

4

Хладният досаден дъжд чукаше по капака, когато лимузината на Каплан влезе в Ню-Йорк и се отправи към полицейския участък на Андертън.

— Решението на шефа е разбираемо — каза му един от охранителите. — Ако беше на негово място, би постъпил по абсолютно същия начин.

Андертън мълчеше, гледайки мрачно през прозореца.

— В края на краищата, не само ти си такъв. Един от многото, и там ще имаш компания — продължаваше охранителят. — Хиляди хора живеят в този лагер. Може и да ти хареса там. Може би дори няма да искаш да го напуснеш.

Андертън гледаше през прозореца как пешеходците бързаха по своите си задачи или се стараеха по-скоро да се махнат от мокрия тротоар под някой навес. Той не изпитваше никакви емоции, усещайки само огромна умора. Безразлично следейки номерацията на сградите, той разбираше, че колата се приближава към добре познатото му здание.

— Изглежда, че този Уитлър здраво е хванал бика за рогата — продължаваше охранителят. — Познаваш ли го?

— Само половин час — мрачно отвърна Андертън.

— И той толкова силно е искал да стане началник, че веднага те е натопил? Сигурен ли си?

— Какво значение има сега...

— Просто ми е интересно — каза човекът на Каплан. — Значи ти си бивш комисар от полицията... В лагера ще радват да те видят. Такъв голям човек със сигурност не са го забравили.

— Не се и съмнявам — съгласи се Андертън.

— Уитлър не си губи времето. Мисля, че Каплан прекрасно ще се сработи с него — заключи охранителят. И веднага погледна почти умопително към комисаря. — А ти сигурен ли си, че наистина са те натопили?

— Абсолютно — със безразличен глас каза Андертън.

— И не си възнамерявал да убиваш Каплан? Излиза, че тази твоя методика за пръв път е дала засечка, така ли? Ти не си виновен в нищо, но си осъден заради една от твоите картички. А може би и преди теб са осъждали и други невинни?

— Всичко е възможно — безучастно каза Андертън.

— А ако твоята система изобщо не е правилна? Нали ти не възнамеряваш да убиваш никого. Може би осъдените също не са възнамерявали. Затова каза на Каплан, че искаш да останеш на свобода? За да докажеш, че системата греша? Ако искаш, нека обсъдим това.

Още един от охранителите се включи в разговора:

— Между нас да си остане... Това наистина ли е заговор? Защо смяташ, че са те натопили?

Андертън въздъхна тежко. Сега той вече в нищо не беше сигурен. Може би по някакъв начин се е озовал в затворен, безсмислен кръг от времето, където няма нито причини, нито следствия, нито начало, нито край. Или беше готов да признае, че е станал жертва на собствените си невротични фантазии, причиняващи неувереност в утрешния ден, и покорно да се предаде без борба. Умората отново го връхлетя с пълна сила. Няма смисъл да се бориш за недостижимото, когато всички инфокарти на света са против теб.

Спирачките изскърцаха отчаяно. Шофьорът напразно се опитваше да възстанови контрола над лимузината, трескаво стиснал волана и натиснал до край педала на спирачката. На кръстовището се беше появил огромен фургон; изскочи от мъглата и прегради пътя. Ако шофьорът беше натиснал газта вместо спирачката, щяха да успеят да минат, но сега вече беше късно да поправя грешката си. Лимузината обречено криволичеше, наклони се, забави се за секунда и най-накрая се вряза в хлебния фургон, смачквайки се на хармоника.

Седалката под Андертън подскочи и го притисна с лице към задната врата. Болка, неочаквана и непоносима, се взриви в мозъка му, когато се опита да се надигне на треперещите си колене. Някъде наблизо в мъглата пламна ярко огънче и съскащата плазмена струя, извивайки се, пропълзя към разбитото купе на лимузината.

Отнякъде се появиха нечии ръце и го измъкнаха от колата. Тежката седалка се отмести и Андертън не успя да разбере как се оказа

на крака, опирайки се на тъмната фигура на своя спасител. Почти увиснал върху непознатия, той позволи да го отведат в тъмната алея наблизо.

В далечината завиха сирените на полицейски коли.

— Ще живееш — каза му право в ухото нисък хриплив глас. Андертън никога досега не беше чувал този глас, той беше също толкова хладен и настойчив, колкото проливния дъжд, който го удряше право в лицето. — Разбираш ли какво ти говоря?

— Да — успя да промълви Андертън, безцелно мачкайки разкъсания ръкав на ризата си. Дълбоката рана на бузата му започна болезнено да пулсира и да сърби. Полузамаян и контузен, той не можеше да се ориентира в обстановката.

— Как?... Вие не...

— Мълчи и ме слушай — бързо каза на Андертън неговият спасител.

Това беше много голям и здрав, дори дебел мъж. Огромните му ръце надеждно държаха Андертън, който се беше облегал на някаква тухлена стена с надеждата да се скрие от досадния дъжд и трептящите светлинки на горящите автомобили.

— Наложих да направим това — каза непознатият. — Нямахме друг вариант, имахме твърде малко време. Мислехме, че Каплан ще те задържи доста по-дълго.

— Кой сте вие? — успя да произнесе Андертън.

Мокротото, обсипано с блестящи капки дъжд лице се изкриви в мрачна усмивка.

— Фамилията ми е Флеминг. Пак ще се срещнем. А сега имаме около минута преди да пристигнат полицаите. — Той пхна в ръцете на Андертън малък плосък пакет. — Тук има достатъчно пари за първо време, за да издържиш. И всички необходими документи. Ние ще се свързваме с теб... Понякога. — Усмивката му стана по-широка и завърши с нервен смях. — Докато не докажеш невинността си!

Андертън примига озадачено.

— Значи все пак е заговор?

— А какво друго? — Флеминг изруга. — Май вече са ти промили мозъка?

— Ами аз си мислех... — измърмори комисарят. Беше му трудно да говори; очевидно се беше лишил от един или два предни зъба. —

Длъжността ми... моята жена с този Уитлър... естествено...

— Не се самозалъгвай, сам знаеш всичко. Те са действали много внимателно, всичко е пресметнато до минута. Картичката е трябвало да се появи един час след пристигането на Уитлър... Общо взето, първият етап вече е приключен: Уитлър е комисар, а ти си беглец-престъпник.

— И кой стои зад това?

— Твоята скъпоценна жена.

На Андертън му се зави свят.

— Как... Не може да бъде, сигурен ли сте?

— Мога да се закълна в собствения ти живот — разсмя се великанът и внезапно се огледа. — Полиция! Напред по алеята, качи се в автобуса, ще идеш в предградията. Там ще наемеш стая, ще си купиш нови дрехи и нещо за четене, за да не скучаеш. Не си глупав, сам ще съобразиш какво да правиш. Но не се опитвай да отлетиш от Земята, целият външен транспорт се сканира. Ако успееш да се задържиш там една седмица... може би това ще е достатъчно.

— Какъв сте вие? — настоятелно попита Андертън.

Флеминг мълчаливо го пусна, отиде до ъгъла и внимателно огледа улицата. Първата полицейска кола вече стоеше близо до димящите останки на лимузината. Около мястото на аварията се бяха струпали хора в ярки комбинезони, някой вече режеше метала и вадеше парчетата навън, под дъжда.

— Смятай ни за тайно общество за защита и спасение — каза най-накрая Флеминг. — Нещо като полиция, която следи полицията, та всичко да става по най-добрия начин.

Мокрото му лице беше сериозно. Силната ръка на Флеминг рязко бутна Андертън и той едва не падна, настъпвайки купчина мокър боклук.

— Изчезвай! Само да не загубиш пакета! Може и да оживееш.

И Андертън, препъвайки се, пое по тъмната алея към другия ѝ край.

5

Идентификационната карта беше на името на Ърнест Темпъл, безработен електротехник, живеещ от ежемесечните държавни помощи. Този Ърнест имаше жена и четири деца някъде в Бъфало, а в сметката му имаше стотина долара. Мазната зелена карта му позволяваше да се придвижва свободно из цялата страна, без да има постоянно местожителство. Разбира се, на човек, който търси работа, му се налага да пътува много и често може да се окаже далеч от родния си дом.

Андертън изучи стандартното описание на Ърнест Темпъл, докато пътуваше през града в полупразния автобус. Очевидно и двете карти бяха направени специално за него, тъй като описанието съответстваше напълно. Той се замисли доколко ли съвпадат отпечатъците от пръстите и картата на мозъчната активност... те, разбира се, не могат да са идентични. Да, на външен вид документите са редовни, но ще свършат работа само при повърхностен оглед, но и това е по-добре от нищо.

Към документите имаше и десет хиляди в брой. Андертън прибра парите и картите в джоба си и едва сега обърна внимание, че на хартията, с която бяха увити доларите, имаше внимателно отпечатано послание. На пръв поглед то беше напълно безсмислено, затова Андертън объркано го прочете няколко пъти: „Наличието на МНОЗИНСТВО логически предполага наличието на МАЛЦИНСТВО“.

Най-накрая автобусът пристигна в предградията, разпрострели се на много мили наоколо. Евтини хотели, кръчми, полусрутени жилища, така и не възстановени след въздушните атаки. Андертън се надигна, за да слезе на първата автобусна спирка.

Няколко от останалите да седят пътници любопитно оглеждаха скъсаните му дрехи и кървящата рана на бузата, но вече му беше все едно.

Затова пък портиерът на мизерния хотел не се интересуваше от нищо, освен от бакшиша си. Андертън получи ключ без никакви въпроси, качи се на втория етаж и отвори вратата на тясната, тъмна, миришеща на плесен едноместна стая. С невероятно облекчение той незабавно заключи вратата и пусна завесите. Стаята беше миниатюрна, но чиста. Креват, гардероб, настолен календар, стол, лампа, радиоприемник с отвор за 25 цента.

Той пхна четвърт долар в този отвор и тежко се стовари на кревата. Всички основни станции, разбира се, предаваха полицейската сводка. Избягал престъпник — това е невероятна сензация, нещо напълно екзотично. Сегашното поколение дори не е чувало за такова нещо. Публиката и журналистите виеха от възторг.

„... Този човек е използвал високото си служебно положение, за да се скрие преди обвиняващата го информация да попадне в ръцете на полицията. — Професионалният глас на диктора изразяваше благородно негодувание. — Притежавайки длъжностни приоритети, той първи е преглеждал постъпващите инфокарти и е използвал доверието, оказано му от народа, за да наруши обичайната процедура за откриване и арест. През цялото време, докато престъпникът е заемал поста комисар от полицията, той е арестувал много потенциално виновни личности, запазвайки по този начин живота на много невинни хора. Този човек на име Джон Елисън Андертън, е създал теорията, а след това и системата на предпрестъпността. Профилактиката на престъпленията се базира върху предварителното откриване и арест на потенциалните престъпници. Системата на Андертън работи върху основата на така наречените доклади, които идват от мутантите, способни да предвидят предстоящите събития. Тези трима ясновидци, чиято основна функция...“

Гласът на диктора заглъхна, когато Андертън влезе в миниатюрната баня и затвори вратата зад себе си. Той се съблече, пусна водата в мивката и започна внимателно да почиства засъхналата кръв от ранената си буза. Вече си беше купил марля, бинт, медицински спирт и всичко останало, което можеше да му потрябва, от аптеката на ъгъла. А утре сутрин ще си купи здрави и чисти, но задължително вече употребявани дрехи. Сега той е безработен електротехник, а не катастрофирал комисар от полицията.

Радиото в стаята продължаваше да бърбори, но Андертън го възприемаше само на подсъзнателно ниво. Стойки пред потъмнялото спукано огледало, той загрижено оглеждаше и опипваше с пръст счупения си преден зъб.

„Корените на системата с тримата ясновидци се простират до компютърната практика в средата на нашия век. Как са проверявали резултатите от компютърните изчисления? С помощта на втори, напълно идентичен компютър, в който са се вкарвали същите начални данни. Но два компютъра не винаги са достатъчни. Ако получените от тях резултати не съвпадат, е невъзможно да се определи а priori кой от двата отговора е верен. Решението на този проблем се базира върху статистиката и се състои в това, че за проверка на резултатите от първите два компютъра се използва трети. По такъв начин се получава т.нар. «доклад на мнозинството». Ако резултатите на два от тези три компютъра съвпадат, именно този отговор се счита за верен, а другия — за грешен. Според статистическите данни е много малко вероятно два компютъра да дадат един и същи грешен резултат...“

Андертън трепна и се втурна обратно в стаята, изпусвайки кърпата на пода. Треперейки от вълнение, той се наведе над радиоприемника, за да не изпусне нито една дума.

„...Затова обикновено се използват трима мутанти. Единодушието и на тримата е желателен, но рядко достижим феномен, както обясни изпълняващия длъжността комисар на полицията Едуард Уитлър. Много по-често аналитиците получават общ доклад от двама ясновидци плюс така наречения «доклад на малцинството» от третия мутант, който често се нарича «особено мнение», и се отклонява от другите по някои параметри, най-често по време и място на престъплението, а така също и по някои второстепенни детайли. Това явление добре се обяснява от теорията за «мултивариантно бъдеще». Ако съществуваше само един път, по който времето ни води в бъдещето, ние не бихме могли да променим това бъдеще, дори с информацията, получена от ясновидците. Но успешната работа на агенцията по предпрестъпност доказва...“

От възбуда той не можеше да стои на едно място. Доклад на мнозинството! Значи само две маймунки са дали информацията, записана на картичката, обвиняваща комисаря Андертън. В това е и смисълът на посланието, което откри в пакета с пари и документи.

Ами докладът на малцинството? Какво е станало с информацията, постъпила от третия мутант? Очевидно неговото „особено мнение“ не е било отчетено...

Той погледна часовника си и видя, че вече минава полунощ. Пейдж отдавна си е заминал и няма да се върне в „маймунарника“ до сутринта. Шансът беше малък, но си струваше да опита. Може би Пейдж ще се съгласи да прикрие бившия си началник... Ако откаже, всичко е свършено.

Само докладът на третия мутант можеше да оневини бившия комисар на полицията Андертън.

6

Между дванайсет и един на улиците на Ню-Йорк винаги е пълно с хора. Най-обърканото и суетливо време, затова Андертън го избра за обаждането в полицейското управление. Той набра номера от телефонна будка в пълна с купувачи супердрогерия, специално използвайки аудио-, а не видеолиния. Независимо от торбестите износени дрехи и двудневната брада, някой можеше да разпознае бившия комисар.

Гласът на момичето от комутатора му беше непознат. Андертън побърза да й издиктува вътрешния номер напейдж. Ако Уитлър вече е започнал да заменя персонала със свои хора, беше много вероятно да му вдигне някой непознат.

— Слушам — чу се от слушалката недоволният глас напейдж. Андертън бързо се огледа и видя, че никой не му обръща внимание. Купувачите разглеждаха рафтовете със стоки, а продавачите си вършеха работата.

— Можеш ли да поговориш с мен, Уоли? Да не си твърде зает?

Мълчанието от другата страна на линията се проточи. Андертън отчетливо си представи мекото, безволево лице напейдж, принуден да решава дали си струва да говори с престъпник, или не. Най-накраяпейдж каза със заекване:

— Ти... защо звъниш тук?

— Някоя нова ли е на комутатора? Не разпознах гласа — поинтересува се Андертън, без да отговори на въпроса.

— Нова-новеничка. Тук има големи промени...

— Да, чух за това. А как, хм, как са твоите работи, Уоли?

— Почакай...

В слушалката се чуха приглушени стъпки, после — звук от затваряща се врата. След товапейдж се върна и каза:

— Сега можем да поговорим по-спокойно.

— Колко по-спокойно?

— Не много. Къде си?

— Ами разхождам се в Централния парк — отговори Андертън.
— Събирам тен.

Доколкото можеше да предположи, Пейдж беше отишъл да се увери, че системата за проследяване на входящите обаждания е включена. Може би оперативната група вече излиташе. Но все пак Андертън нямаше друг избор.

— Вече имам нова професия — съобщи той на Пейдж. — Аз съм електротехник!

— О-о... Ъ-ъ... — успя само да каже шашардисания Пейдж.

— И си помислих, че може да имате работа за мен? Ако не е трудно да се уреди, с удоволствие бих наминал, за да проверя базовото ви компютърно оборудване. И особено банките данни и аналитичните блокове на „маймунарника“. Какво ще кажеш, Уоли?

След кратка пауза Пейдж каза:

— Всъщност... да, може да се уреди. Ако наистина е толкова важно.

— Много е важно — увери го Андертън. — Кога ще ти е удобно?

— Ами... Днес извиках техници за проверка на вътрешните линии... новият комисар иска тази система да работи като часовник... Добре, можеш да дойдеш след техниците.

— Отлично, точно така ще направя. Кога?

— Да кажем, в четири. Вход Б, шесто ниво, а там... там ще те посрещна.

— Страхотно — прочувствено каза Андертън и след секунда добави, преди да затвори линията: — Искрено се надявам, Уоли, да запазиш работата си до четири часа.

Той моментално напусна телефонната кабина и след няколко секунди потъна в тълпата с посетители, наводнили най-близкото кафене. Тук със сигурност нямаше да го познаят. Пред него стояха три часа и половина очакване. И това се оказаха най-дългите часове в живота му; те се точеха цяла вечност, докато най-накрая Андертън се срещна с Уоли Пейдж на уговореното място.

— Съвсем ли си се побъркал? — изсъска срещу него преbledнелият до синьо Пейдж. — За какъв дявол си решил да се върнеш?

— Успокой се, идвам само за малко.

В блока на „маймунарника“ Андертън внимателно огледа всяко ъгълче, методично отваряйки вратите една след друга.

— Не пускай никого тук — каза той на Пейдж. — Няма да имам друга възможност.

— Трябваше да се пенсионираш, докато беше на върха! — Уоли се влачеше след него, поразен от остър пристъп на съчувствие. — А сега този Уитлър вдигна такъв шум... Такава кампания разгърна... Всички жадуват кръвта ти, всички!

Без да го слуша, Андертън отвори главната контролна банка данни на аналитичната секция и посочи към мутантите.

— Кой от тях е дал „особеното мнение“?

— Не питай мен! аз изчезвам.

Стигайки до вратата, Пейдж все пак се обърна, посочи мълчаливо към средния мутант и излезе, затваряйки безшумно вратата след себе си и оставяйки Андертън да се занимава сам.

Значи средният? Той добре познаваше този ясновидец. Малката сгърчена фигура, погребана под проводници и релета, седеше тук вече петнайсет години. Казваше се Джери, беше на двайсет и четири и дори не повдигна глава, когато Андертън се приближи към него. Празните мътни очи бяха слепи за физическата реалност на този свят, но виждаха светове, които още не съществуваха и, може би, никога нямаше да съществуват.

Отначало бебето беше диагностицирано като идиот от хидроцефаличен тип, но когато навърши шест години, психолозите, които провеждаха задължителните тестове, откриха у Джери таланта на ясновидец, погребан в дълбините на осакатения му мозък. Момчето беше изпратено в специално правителствено училище и когато навърши девет години латентните му способности бяха развити чрез упорити тренировки до полезно за обществото ниво. Но Джери си остана идиот, защото свръхразвитата дарба изцяло погълна и разтвори в себе си неговата зачатъчна личност.

Андертън клекна и се зае да разглобява щитовете, които пазеха ролките с ленти, съхранявани в аналитичната машина. Проследявайки схемите в обратен ред, от крайните интегриращи компоненти до индивидуалното оборудване, включено към мутанта, той определи къде се намира личната банка с данни на Джери.

След още няколко минути той извади с треперещи пръсти две половинчасови ролки с лента: това бяха записите на наскоро отхвърлената информация, получена от Джери, несъпадаща с доклада на мнозинството. Консултирайки се със списъка линейни кодове, Андертън най-накрая откри сегмента от звукозаписа, имащ непосредствено отношение към неговата проклета инфокарта.

Затаявайки дъх, той зареди лентата в най-близкия четящ скенер, програмира го за необходимия му сегмент, натисна копчето за възпроизвеждане и започна да слуша. На Андертън му бяха достатъчни само няколко секунди: още от първото изречение в доклада му стана ясно какво е станало... Той получи онова, което търсеше, повече нищо не му трябваше.

Видението на Джери се оказа извън фаза. Дарът на ясновидството по принцип е неустойчив, затова Джери е изследвал малко по-различна версия на бъдещето, отличаваща се от версиите на другите двама мутанти. За него информацията, че комисарят ще извърши убийство, беше част от изходните му данни. Това твърдение и реакцията на Андертън към него представляваше същността на „особеното мнение“.

Очевидно докладът на Джери напълно отменяше доклада на мнозинството: след като е научил, че му предстои да извърши убийство, Андертън е направил всичко възможно това да не стане. Знанието за бъдещото убийство беше предотвратило самото убийство! Профилактиката се състоеше просто в предупреждаването на потенциалния престъпник и това беше достатъчно, за да се създаде нова версия на бъдещето. Само че докладът на Джери, при превес на два гласа срещу един, автоматично беше признат за погрешен...

Треперейки от нетърпение, Андертън превъртя лентата назад, направи си копие от доклада и върна оригинала на мястото му. Сега той държеше в ръцете си несъмнено доказателство за невинността си. Трябваше спешно да покаже това копие на Уитлър, за да може той официално да обяви обвинителната инфокарта за недействителна...

В този момент Андертън се порази от собствената си наивност. Уитлър, разбира се, е видял тази лента, което не му е попречило да си присвои длъжността комисар на полицията и да пусне оперативната група по следите на Андертън. Уитлър не смяташе да отстъпва, а дали Андертън е виновен, или не — това изобщо не го интересуваше.

Какво да прави сега? Към кого да се обърне за помощ?

— Боже, какъв си идиот все пак! — чу се зад него развълнуван женски глас.

Той бързо се обърна: до вратата, в своята безупречна полицейска униформа, стоеше жена му и го гледаше ужасено.

— Не се притеснявай, — каза той, показвайки ѝ ролката с лентата, — вече си тръгвам.

Устните ѝ трепнаха, лицето ѝ се изкриви и Лиза отчаяно се хвърли към него.

— Пейдж ми каза че си тук, но не му повярвах! Той не е трябвало да те пуска тук. Той просто не разбира какъв си!

— И какъв съм? — саркастично попита Андертън. — Прослушай този запис и тогава ще разбереш.

— Не искам да слушам никакви записи! Искам само да се махнеш оттук! Ед Уитлър знае, че има някой в „маймунарника“. Пейдж се опитва да го задържи, но... — Лиза замълча и се вслуша в звуците зад вратата. — Той вече е тук! И заключените врати няма да го спрат.

— Нима не си способна да повлияеш на Уитлър? Опитай да пофлиртуваш с него, може и да забрави за мен.

Лиза погледна мъжа си с горчив упрек.

— На покрива има полицейска „лодка“. Ако искаш да избягаш... — Гласът ѝ трепна и Лиза замълча. А после каза сухо: — Излитам след минута. Ако искаш, ще те взема с мен.

— Искам — кимна Андертън.

В края на краищата, нямаше избор. Той получи доказателство за невинността си, да, но не беше подготвил план за спешно оттегляне при нужда. Затова Андертън с готовност последва стройната фигура на жена си, която го изведе от „маймунарника“ през аварийния изход и лошо осветения коридор, предназначен за доставка на товари. Токчетата ѝ глухо почукваха в полутъмното безлюдно помещение.

— Това е много бърза „лодка“ — каза Лиза, обръщайки се в движение към него. — Заредена е по пълна програма и е готова за полет. Тъкмо възнамерявах да инспектирам оперативната група.

Докато управляваше високоскоростната „лодка“ на полицейското управление, Андертън накратко разказа на жена си доклада на Джери, записан на копираната от него лента. Лиза го изслуша мълчаливо, с напрегнато лице. Ръцете ѝ стояха отпуснати в скута, тя ту свиваше, ту отпускате нервно сплетените си пръсти.

Под тях, като релефна карта, преминаваше селска местност, пострадала от войната. Безлюдните региони, намиращи се между градовете, бяха изпъстрени с кратери, останали от авиационните бомби, и хълмчета руини, останали от големите ферми и малки промишлени предприятия.

— Искате ми се да разбера — каза Лиза, когато Андертън млъкна, — колко пъти вече се е случвало подобно нещо.

— „Особено мнение“? Много пъти.

— Не, имам предвид, когато един от мутантите не е във фаза. Когато третия мутант използва докладите на останалите, за да опровергае предишните им предсказания. — Очите ѝ немигащо гледаха напред, много тъмни и сериозни. — Може би половината от онези, които сме изпратили в лагера, са невинни?

— Не — уверено каза Андертън, макар че и той беше започнал да се съмнява. — Само аз имах възможността да видя своята инфокарта преди на делото да се даде ход. Ето защо моето бъдеще се промени.

— Но, — направи нетърпелив жест жена му, — ако предварително предупреждавахме заподозряните... Може би тези хора също щяха да премислят.

— Не бива, рискът е твърде голям — възрази Андертън.

Лиза рязко се разсмя.

— Рискът или шансът? Плаши те неизвестността? А защо тогава ни са тези ясновидци?

Андертън се намръщи и се престори, че е много зает с управлението.

— И все пак моят случай е уникален — инатливо каза той след няколко минути. — Само че сега имаме по-важен проблем от теоретичните аспекти на предпрестъпността, които ще обсъдим по-късно. Трябва да предам тази лента на един човек, преди твоя умен и пъргав приятел да се досети да унищожи оригинала.

— Искаш да я дадеш на Каплан?

— А на кого друго? — Андертън потупа ролката, лежаща на седалката между него и жена му. — Предполагам, че старецът ще се заинтересува от доказателството, че скъпоценният му живот е в пълна безопасност.

Лиза нервно порови из чантичката си и извади цигара.

— И ти разчиташ на това, че Каплан ще ти помогне?

— Кой знае? Но искам да имам поне някакъв шанс.

— Между другото, как успя така бързо да излезеш в нелегалност? Радикалното изменение на личността е сложна процедура.

— Парите могат всичко — отвърна уклончиво Андертън.

— Сигурно Каплан ще може да те защити — отбеляза Лиза, палейки цигарата си. — Той е много влиятелна личност.

— Мислех, че е просто генерал от запаса.

— От официална гледна точка си прав, но Уитлър има подробно досие за Каплан. Знаеш ли, че нашият престарял запасняк е шеф на доста странна организация на ветерани? На практика това е таен клуб с ограничено членство. Само висшите офицери, международния елит на фронтоваците и от едната, и от другата страна. Тук, в Ню-Йорк, този елитен клуб притежава разкошен дворец, издава три луксозни списания и неговите членове се появяват доста често по телевизията. По най-скромни сметки това струва на Каплан и неговите ветерани цяло състояние.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Искам само да помислиш малко. Мен ме убеди в невинността си... Тоест, в това, че не възнамеряваш да убиваш никого. Но сега трябва да разбереш, че инфарктата ти, базирана върху доклада на мнозинството, изобщо не е била фалшива. Никой не я е подхвърлял. Ед Уитлър няма нищо общо с нея. Няма никакъв заговор и никога не е имало. Ако приемаш „особеното мнение“, трябва да се примириш и с мнението на мнозинството.

— Изглежда, че си права — неохотно призна Андертън.

— Ед Уитлър — каза му Лиза, — действа според твърдите си убеждения. Той наистина вярва, че ти си потенциален престъпник, и защо не? На масата му стои доклад от мнозинството, но къде е инфокартата? В джоба ти!

— Вече се отървах от нея — отбеляза Андертън.

Лиза се придвижи към него, гледайки го в лицето.

— Разбери най-накрая какво подтиква Уитлър към действие! Изобщо не е желанието да заеме твоя пост, както си мислиш. Всъщност той се води от същите стимули, както и ти. Ед свято вярва в предпрестъпността и иска системата да продължава да работи успешно. Поговорих с него насаме и съм сигурна, че не ме е излъгал.

— Според теб, трябва да предам този запис на Уитлър? Ако постъпя така, той ще го унищожи.

— Глупости — разпалено каза Лиза. — Нали оригиналът е в ръцете му от самото начало. Уитлър е можел да го унищожи по всяко време, ако е искал това.

— Това е вярно. Но може би той просто не е сметнал за нужно да прослуша записа на Джери.

— Може би. Но по-добре погледни ситуацията от друг ъгъл. Ако Каплан получи твоето копие и излезе с него в ефир, полицията ще бъде дискредитирана, нима не разбираш? Ед Уитлър е напълно прав: трябва да те арестуват, за да спасят предпрестъпността... Ти си егоист, мислиш само за себе си, но помисли поне минутка и за нашата система! — Лиза нервно угаси цигарата си и моментално бръкна в чантичката си за друга. — Какво е по-важно за теб? — патетично попита тя. — Твоята лична безопасност или делото на живота ти?

— Безопасността ми, разбира се — незабавно отвърна Андертън.

— Ами системата на предпрестъпност? Нали ще е свършено с нея!

— Ако системата може да работи, изпращайки невинни зад решетките, да върви по дяволите!

Лиза най-накрая извади ръката си от чантичката. Вместо цигара държеше неправдоподобно малък пистолет.

— Предполагам, че съм поставила пръст на спусъка — съобщи тя с унил глас. — Не ми се е налагало да използвам огнестрелно оръжие, но искам да опитам.

— Какво трябва да направя? Да обърна назад ли? — попита Андертън след кратка пауза.

— Да, и я приземи на покрива на участъка. Много съжалявам, скъпи, но ако беше успял да поставиш благото на нашата система над егоистичните си интереси...

— Само не ми чети проповеди! Ще се подчиня, но не съм длъжен да слушам как ми излагаш кодекса на корпоративното управление, под който не би се подписал нито един разумен човек.

Устните на Лиза се свиха в тънка безцветна ивица. Стискайки здраво пистолета, тя следеше как мъжът ѝ, подчинявайки се на нарежданията ѝ, вкара въздушният им кораб в остър вираж. От жабката шумно се изсипаха някакви малки предмети, когато дясното крило на „лодката“ започна да се извива, за да заеме хоризонтално положение.

И Андертън, и жена му останаха по местата си благодарение на принудително затворените метални скоби, но това не се отнасяше до третия човек, който беше в товарното отделение.

С края на окото си Андертън улови движение зад гърба си и чу шум от тежко падане. Някакъв много едър човек се надигна, отново загуби равновесие и се удари в бронираната стена на пътническата кабина.

Останалото се случи още по-бързо. Флеминг рязко скочи на крака и протегна огромната си ръка към миниатюрното пистолетче на Лиза. Андертън беше толкова стъписан, че не издаде нито звук, но жена му изпищя сърцераздирателно, когато се обърна и видя гиганта. След миг той изби смъртоносната играчка от ръката ѝ, която отлетя към другия край на кабината. Недоволно изсумтявайки, Флеминг блъсна Лиза настрана и побърза да вдигне оръжието ѝ.

— Моля за извинение — каза той на Андертън, изправяйки се колкото му бе възможно. — Мислех, че ще разкаже още нещо, затова не се намесих веднага.

— Как се... — започна Андертън и млъкна. Беше очевидно, че Флеминг и хората му постоянно са наблюдавали бившия комисар. Те са отчели скоростната „лодка“ на покрива на полицейския участък и докато Лиза се е колебаела дали си струва да спасява мъжа си, Флеминг вече е бил горе и е влизал в товарното отделение.

— Може би — каза Флеминг, — ще е по-добре, ако ми дадеш тази лента? — Дебелите му пръсти посегнаха към лежащата на седалката ролка. — За Уитлър си прав, той не знае какво има в оригинала. А ако знаеше, веднага би унищожил записа.

— А Каплан? — вяло попита Андертън, който още не можеше да дойде на себе си.

— Каплан ли? Той е с Уитлър. Ето защо името му се появи на твоята картичка. Но кой от тях е шефа, още не знаем. — Флеминг хвърли небрежно пистолетчето на Лиза в товарното отделение и извади тежко военно оръжие. — А ти направи грешка, като отлетя с тази жена. Нали ти казах, че тя стои зад всичко.

— Не, не мога да повярвам в това — запротестира Андертън. — Лиза не...

— Да не си си ударил главата? — прекъсна го Флеминг. — Тази „лодка“ е подготвена по заповед на Уитлър. Как мислиш, защо? За да те откара там, където няма да можем да те намерим. А без нашата помощ нямаш никакъв шанс.

На изплашеното лице на Лиза се появи странно изражение.

— Това не е вярно — тихо каза тя. — Уитлър дори не е виждал тази „лодка“. Аз наистина смятах да проверя какво прави оперативната група...

— И почти успя, миличка — ухили се Флеминг. — Смятай, че ти е провървяло, ако не ни следи някой въздушен патрул. Нямах време да проверя.

Той клекна зад креслото на Лиза.

— Първо трябва да се отървем от тази жена, а после ще се махнем оттук. Не трябва да оставаш в Ню-Йорк. Пейдж е докладвал на Уитлър за новото ти прикритие и можеш да бъдеш сигурен, че за това говорят всички телевизионни и радиостанции.

Без да става, той подаде тежкия си военен пистолет на Андертън и хвана Лиза. С една си ръка Флеминг рязко надигна брадичката ѝ, а с другата я дръпна към себе си, притискайки главата на жената към облегалката. Лиза пребледня, в гърлото ѝ заклокочи сподавен вик. Тя се опита да издраска ръцете на гиганта, но Флеминг, без да обръща внимание на това, спокойно обхвана с огромните си длани тънката ѝ шия и започна да я души.

— Без куршуми — обясни той. — Ще падне от кабината. Нещастен случай, непрекъснато стават такива. Но първо ще й счупим врата, за по-сигурно.

Странно, но по-късно Андертън така и не можа да разбере защо се забави толкова дълго. Просто така се получи. Когато дебелия пръсти започнаха да потъват в бледата плът, той изведнъж трепна и стовари тежкия военен пистолет върху главата на Флеминг. Пръстите се разтвориха, гигантът се стовари на пода на кабината, но веднага се раздвижи и се опита да се надигне. И тогава Андертън го удари отново, вече по лицето, малко над лявото му око. Този път Флеминг припадна и повече не помръдна.

Лиза хриптеше, дишайки конвулсивно, тяло й трепереше. Но тя бързо се съвзе и дори се опита да се усмихне на мъжа си. Устните и бузите й леко порозовяха.

— Можеш ли да поемеш управлението за малко? — загрижено попита Андертън, потупвайки жена си по бузите.

— Мисля, че да — дрезгаво каза Лиза и почти механично се прехвърли на мястото на пилота. — Не се притеснявай за мен, вече съм добре.

— Виж — показа й той оръжието на Флеминг. — Този пистолет е на въоръжение в нашата армия, но не е от войната. В момента виждаш една от най-новите и успешни разработки. Аз, разбира се, може и да греша, но... трябва бързо да проверя нещо.

Той се прехвърли през седалките до мястото, където лежеше проснатото тяло. Опитвайки се да не гледа разбитата глава на Флеминг и да не се изцапа с кръв, Андертън внимателно разкопча палтото му и бързо претърси джобовете. И след няколко секунди вече държеше в ръце дебел, кожен, миришещ на пот портфейл.

Според идентификационната карта, Тод Флеминг беше майор на действителна служба в армията, разпределен в Международния департамент за военно разузнаване и информация. Сред различните хартийки се откри документ, подписан от генерал Каплан, където се казваше, че носителят на настоящето е под особена защита на неговата група — Международна лига на ветераните.

Значи Флеминг и неговите приятели са действали по заповед на Каплан. Фургонът за хляб, ужасната авария, спасяването на Андертън — всичко това е било уредено специално... Оттук следваше, че по

някаква причина Каплан не искаше бившият комисар да бъде арестуван. Той си спомни как хората на Каплан се появиха в къщата му, когато си събираше багажа за бягството. Още тогава те го бяха намерили преди полицията да започне да го търси. Още от самото начало всичко е ставало така, както е искал Каплан! Той направи всичко възможно Уитлър да не успее да арестува избягалия престъпник.

— Ти ми каза истината — обяви Андертън на жена си, докато се връщаше на седалката. — Можем ли оттук да се свържем с Уитлър?

Лиза кимна мълчаливо, включи сектора за комуникация на панела за управление и попита:

— Какво намери?

— После ще ти кажа. А сега спешно се свържи с Уитлър, това е много важно! Трябва да говоря с него колкото се може по-скоро.

На монитора запримигваха изображенията на някакви нисши чиновци от нийоркската щаб-квартира, докато не се появи миниатюрната физиономия на Ед Уитлър.

— Помниш ли ме? — ухилено го попита Андертън.

— Господи, помилуй... — Уитлър пребледня. — Какво е станало? Лиза, тук ли го караш?... — Той погледна с недоверие избягалия престъпник и откри, че държи огромен пистолет. — Ей, ти! Да не си посмял да я пипнеш! — изсъска той. — Каквото и да си въобразяваш, Лиза с нищо не се е провинила пред теб!

— Вече го знам — кротко кимна Андертън. — Слушай, Уитлър, можеш ли да ни ескортираш? Ей богу, по обратния път може да ни потрябва защита.

— По обратния път? — не вярвайки на ушите си, избърбори Ед Уитлър. — Искаш да кажеш... че се предаваш?

— Предавам се — кимна Андертън и бързо добави: — Ед, трябва да свършиш още нещо! Незабавно запечатай „маймунарника“, чуваш ли? Не пускай никого там, дори Пейдж. И особено — никого от военните!

— Каплан... — произнесе миниатюрното изображение на Уитлър.

— Какво „Каплан“?

— Той беше в „маймунарника“ и... Току-що си замина.

На Андертън му се стори, че сърцето му ще спре.

— Какво е правил там?

— Събираше информация. Копира данните за теб от всички ясновидци. Каплан настояваше, че това е необходимо за неговата безопасност.

— Значи вече е късно. Той е получил всичко, което е искал.

Разтревоженият Уитлър почти изкрещя:

— За какво говориш? Какво става всъщност?

— Ще ти обясня всичко, когато се върна в кабинета си.

8

Ед Уитлър го чакаше на покрива на сградата. Веднага щом малкото корабче се спусна на предишното си място, бойните кораби от ескорта синхронно обърнаха плавниците си, бързо завиха и отлетяха. Андертън веднага излезе от лодката.

— Получи каквото искаше — каза той на Уитлър. — Сега можеш да ме арестуваш и да ме изпратиш в лагера, но се страхувам, че това няма да е достатъчно.

Изглеждаше, че на новия комисар бяха преbledнели дори предизвикателно сините му очи.

— Не те разбирам...

— Това е изцяло моя вина. Изобщо не трябваше да напускам тази сграда. Къде е Уоли Пейдж?

— Вече го обезвредихме — припряно отвърна Уитлър. — Пейдж вече не може да ни попречи.

Андертън се намръщи.

— Арестували сте Уоли? Сигурно не за това, за което трябва. Няма нищо престъпно в това, че Пейдж ме е пуснал в „маймунарника“. Но виж, да предава секретна информация на външни лица — това е съвсем друго нещо. Момче, под носа ти е действал военен шпионин! Е, добре де, ако трябва да сме честни — под моя нос.

— Вече оттеглих заповедта за ареста ти. Сега всички оперативни групи търсят Каплан.

— И какво са открили?

— Каплан е заминал оттук с военен камион. Проследихме го до военното градче, но не успяхме да хванем Каплан... Шапкарите веднага изкараха зад вратата един свръхтежък R-3 и блокираха единствения вход към базата. За да преместим този танк, ще ни трябва поне гражданска война! А Каплан си седи спокойно в казармата.

Бавно, неуверено, Лиза най-накрая се измъкна от „лодката“. Тя все още беше твърде бледа, а на гърлото ѝ се образуваше огромна отвратителна синина.

— Какво е станало? — разтревожи се Уитлър и в този момент съзря неподвижните крака на Флеминг, който продължаваше да лежи в безсъзнание. — Надявам се, вече не смяташ, че аз съм организирал това? — каза той на Андертън, усмихвайки се криво.

— Не, не смятам.

— И повече не смяташ, че аз... — Уитлър се намръщи гнусливо, — искам да заема поста на комисаря?

— Разбира се, че искаш! А пък аз искам да запазя мястото за себе си. Но не прилича на заговор.

— Защо смяташ, че си се предал твърде късно? Сега ще те изпратим в лагера за седмица, и през това време с Каплан няма да се случи нищо.

— Разбира се, че нищо няма да му се случи, проблемът не е в това. Сега той може да докаже, че би бил жив и здрав дори и да не бях арестуван. Каплан е получил информация, опровергаваща доклада на мнозинството и сега възнамерява да разруши цялата система на престъпността. Той вече победи! И, естествено, армията ще се възползва от победата му.

— Защо военните ще искат това?

— Те загубиха влиянието след англо-китайската война. Вече не е като в добрите стари времена на ОАЗА, когато управляваха навсякъде: политиката, икономиката, гражданското общество! Те заседаваха в правителството и поддържаха тайни полицейски детективи...

— Като Флеминг — със слаб глас вметна Лиза.

— Именно. След войната Западният блок беше демилитаризиран, а Каплан и всичките му колеги вкупом бяха преведени в запаса. Дори му съчувствам, но това повече не може да продължава.

— И ти смяташ, че Каплан е победил? — навъси се Уитлър. — Нима не можем да направим нещо?

— Ние знаем, че не възнамерявам да го убивам. И Каплан го знае. Съдейки по всичко, той скоро ще се появи и ще ни предложи съмнителна сделка. Например, ние формално продължаваме да работим сякаш нищо не се е случвало, но правото на реални решения фактически отива към Сената. Ще ти хареса ли такова нещо?

— Изобщо няма да ми хареса — разпалено каза Уитлър. — В края на краищата, в един прекрасен ден ще оглавя тази агенция. —

Внезапно той се изчерви и припряно добави: — Не сега, разбира се, но някой ден...

Андертън въздъхна мрачно:

— Много лошо, че публикува доклада на мнозинството. Голяма грешка. Ако не бързаше толкова, можехме внимателно да потулим нещата, но сега вече е твърде късно. Когато докладът е прочетен от всички, не можем просто да го отречем.

— Предполагам, че не можем — съкрушено се съгласи Уитлър. — Страхувам се, че... хм, не проведех тази операция толкова ловко, колкото си мислех.

— Опитът идва с практиката. От теб ще стане отличен полицейски офицер, защото вярваш в системата. Но се учи да не приемаш всичко много присърце — усмихна се Андертън. — Добре, ще отида да прослушам записите, върху които се основава докладът на мнозинството. Трябва да знам точно как съм възнамерявал да убия Каплан... Може би тогава ще ми хрумне нещо.

Лентите на всеки мутант се пазеха отделно. Андертън отвори хранилището на Дона и намери там приблизително това, което очакваше. Именно този материал е използвал Джери за своето „особено мнение“.

В този вариант на бъдещето той беше отвлечен от хората на Каплан, докато се връща от работа. В извънградската вила на Каплан заседава Организационният комитет на Международната лига на ветераните, който поставя на Андертън ултиматум: или комисарят доброволно се отказва от системата на предпрестъпността, или ще се сблъска с открита конфронтация от страна на армията.

Андертън се обръща за помощ към Сената, но не я получава. Напротив, за да избегнат гражданска война, сенаторите одобряват унищожаването на полицейската система и въвеждат така наречените временни военни закони. Заедно с група предани последователи-полицаи Андертън проследява Каплан и го застрелва. Стреля и по другите функционери на Лигата на ветераните, които са били заедно с Каплан, но умира само Леополд Каплан. Превратът завършва успешно.

Това беше вариантът на Дона. Сега Андертън взе лентата на Майк. Неговата информация трябваше да е идентична, тъй като предсказанията на тези двама мутанти формираха доклада на мнозинството.

При Майк всичко започваше по същия начин: в бъдещето Андертън научаваше за заговора на Каплан и т.н. Но нещо притесняваше сегашния Андертън; нещо не беше както трябва. Озадачен, той превъртя лентата отначало и много внимателно я прослуша. Това беше напълно невероятно, но... той прослуша лентата още веднъж. Да, информацията на Майк не съвпаднаше с това, което беше видяла Дона.

След час дълбоко замисленият Андертън напусна мазето, влезе в асансьора и се върна в офиса си. Виждайки изражението на лицето му, Уитлър развълнувано попита:

— Какво е станало?

— Не, нищо особено — разсеяно отвърна Андертън, продължавайки да размишлява. — Нищо лошо, по-скоро обратното... — Шумът зад прозореца го разсея и той отиде да види какво става.

Тротоарите бяха пълни с народ, а по улицата маршируваха войници в пълно походно снаряжение от времето на последната война. Карабини, каски, камуфлажни дрехи, тежки кубинки... Над колоната гордо се издигаха знамена с буквите ОАЗА, развявани от хладния есенен вятър.

— Войници — със слаб глас измърмори Уитлър. — Излиза, че сме сгрешили. Те изобщо не са възнамерявали да ни предлагат сделка. А и защо да го правят? За Каплан е по-изгодно да направи всичко пред очите на тълпата.

Андертън изобщо не се учуди.

— Той смята да разкрие „особеното мнение“ на Джери — констатира той.

— Сигурно. А после Сенатът ще ни унищожи... За това, че сме затваряли невинни, за полицейските акции, терор и така нататък.

— Мислиш, че Сенатът ще се реши на това?

— Знаеш ли, нещо не ми се иска да отговарям на този въпрос — сви рамене Уитлър.

— Знам — спокойно кимна Андертън. — Ще се реши, къде ще ходи. Като нищо! Всичко, което виждам сега, Ед Уитлър, до болка съответства на данните, които току-що открих в „маймунарника“... Всъщност ние сами се натикахме в ъгъла. А от него има само един изход, независимо дали това ни харесва.

Андертън се усмихна на Уитлър и в очите му светна стоманен блясък.

— Какво си намислил?! — потрепери младия човек.

— Ще се учудиш как не сме се сетили по-рано за това. Очевидно е, че трябва да изпълня онова, което е записано в официалната ми инфокарта. Ще убия Каплан. Това е единственият начин да попреча на шапкарите да ни опозорят и унищожат.

— Но нали официалната информация е невярна? — изуми се Уитлър. — Това бъдеще вече се промени!

— И въпреки това... Все още мога да го направя — каза Андертън. — Помниш ли как се наказва убийство първа степен?

— С доживотен затвор?

— Минимум. Но ако успееш ловко да изиграеш козове си, доживотния затвор може да се замени с доживотно изгнание. На една от най-далечните планети-колонии.

— Наистина ли искаш да отлетиш от Земята?

— Не особено, но това е по-малката от двете злини — усмихна се Андертън. — И ти ще трябва да се постараяш, Ед Уитлър.

— Не разбирам по какъв начин ще можеш да убиеш Каплан?

Андертън пхна ръка в джоба си и не без гордост показа на своя приемник страховитото армейско оръжие на Флеминг.

— Ще използвам ето това.

— И няма да те спрат?

— Разбира се, че не. Дори няма да им хрумне. Нали Каплан има сериозно доказателство, че съм променил смъртоносните си намерения.

— Но тогава излиза, че докладът на Джери е погрешен!

— Нищо подобно! Той е абсолютно верен, но това няма да ми попречи да убия Каплан.

9

Андертън никога не беше убивал. И дори не беше виждал да убиват някого. През последните трийсет години беше комисар в полицията, но убийството като реално престъпление вече не съществуваше. Това просто не се случваше. Сега Андертън седеше в полицейската кола, паркирана на половин пресечка от митинга и внимателно оглеждаше мощният армейски пистолет, получен от Флеминг. Пистолетът, доколкото можеше да установи, беше в пълна изправност.

Той не изпитваше нито съмнения, нито колебания. Той добре знаеше какво ще стане в следващият половин час. Андертън прибра пистолета, отвори вратата на колата и уморено излезе на улицата.

Никой не му обръщаше внимание. Множество хора се опитваха да се промушат напред, по-близо до сборището, за да могат да чуят нещо. По периметъра на площада, разчистен от тълпата, стояха хора в полева военна униформа, придружени от няколко танка и бронетранспортъри.

Войниците бяха приготвили за митинга метална естрада с тясна стълба. Зад естрадата се развяваше огромно знаме с емблемата на ОАЗА — символът на обединените сили, които спечелиха войната. Благодарение на странна корозия на историческата памет, Лигата на ветераните от ОАЗА обединяваше офицери от двете враждуващи страни. Но генералът винаги си оставаше генерал.

Първите редици на временните трибуни, сковани от полирани летви, се заемаха от висшето командване на ОАЗА; зад тях седяха запасните офицери с по-нисък ранг и така нататък. Весело се вееха разноцветните полкови знамена, украсени със златни и сребърни емблеми и гербове и всичко това ужасно приличаше на панаир.

На металната естрада, издигната над обикновените трибуни, се бяха разположили почетните представители на Лигата на ветераните; суровите им лица и вкаменените им пози издаваха напрегнато очакване. По ъглите на площада се гушеха почти незабележими

полицейски патрули, които трябваше да се грижат за спазването на реда. Всъщност това бяха опитни наблюдатели, специализирани в събирането на информация. Ако редът на площада се нуждаеше от нечия поддръжка, то армията можеше сама да се справи с това.

Около линията на отцеплението се беше събрала плътна, глухо жужаща тълпа, която погълна Андертън когато той започна да си пробива път към трибуните. Над тълпата витаеше чувство на напрегнато очакване, сякаш тя усещаше, че тук непременно ще се случи нещо необичайно. Най-накрая той стигна до дървените редове, заобиколи ги и се доближи до групата високопоставени военни, стоящи горделиво на края на металната естрада.

Сред тях беше Каплан. Само че това беше генерал Каплан.

Очила без рамки, златен джобен часовник, сребърен бастун, консервативен делови костюм с жилетка — от всичко това не беше останала и следа. За такъв тържествен случай генералът беше извадил старата си униформа от нафталина. Изправен и строен, с неизтребима военна стойка, той стоеше в обкръжението на бившите си съратници от Генералния щаб. Той беше окичил всичките си ордени и медали, обул парадни лакирани обувки, запасал декоративния си позлатен кортик, надянал шикозната си генералска фуражка със златна кокарда и пластмасова козирка. Просто е удивително как се преобразява плешив възрастен мъж, след като облече униформа с позлатени генералски пагони и фуражка с кокарда и смъкната над челото козирка.

Забелязвайки Андертън, Каплан напусна групата си, спусна се по стълбата и се приближи към него. На подвижното му сухо лице се появи усмивка, показваща, че генерал Каплан много се радва да види комисаря от полицията.

— Каква изненада — каза той на Андертън, енергично стискайки ръката му. — Останах с впечатлението, че новият комисар вече ви е арестувал.

— Не, все още съм на свобода — просвети го Андертън, отвръщайки на генералското ръкостискане. — Комисар Уитлър най-накрая се запозна с нужния запис. — Той посочи пакета, който Каплан държеше в лявата си ръка и честно погледна генерала в очите.

Независимо от известната нервност, Каплан общо взето беше в прекрасно настроение.

— Това е велико събитие за армията — обяви той. — Мисля, че ще се зарадвате да научите, че възнамерявам да информирам обществото за несправедливите обвинения, повдигнати срещу вас.

— Радвам се — спокойно каза Андертън.

— Обвиниха ви незаконно и това е факт. — Каплан погледна изпитателно Андертън, опитвайки се да разбере какво знае и какво не. — Флеминг трябваше да ви запознае по-отблизо със ситуацията. Успя ли?

— В известна степен — да — кимна Андертън. — Смятате да оповестите доклада на малцинството, нали? Това ли е всичко, което имате?

— Също така смятам да го сравня с доклада на мнозинството. — Каплан даде знак на адютанта си и след секунда в ръцете му се появи кожено куфарче. — Всичко е тук, всички доказателства, които ще са ни нужни. Нали нямате нищо против да бъдете прецедент? Вашият случай ще стане символ на множеството несправедливи арести на невинни хора. — Генералът погледна ръчния си часовник. — Време е да започваме. Бихте ли желали да се присъедините към мен?

— Защо? — сви рамене Андертън.

Студено, но с някаква подтисната страст, генерал Каплан обясни:

— За да могат хората да видят живото доказателство. Вие и аз, обвиненият убиец и неговата жертва. И ние спокойно стоим един до друг, рамо до рамо. Нима може по-нагледно да се разобличи ужасната лъжа и безсрамните арести, които практикува нашата полиция?

— Съгласен съм — кимна Андертън. — Защо да чакаме?

Изглежда Каплан не беше готов за това. Той тръгна към платформата, поглеждайки подозрително Андертън и очевидно си задаваше въпроса защо все пак се появи тук и какво всъщност знае. Неувереността му нарасна, когато Андертън охотно се качи след него по стъпалата и намери празен стол по-близо до микрофона.

— Нали си давате сметка какво ще разкажа сега? — полугласно попита той, навеждайки се към Андертън. — Това ще предизвика всеобщо недоволство срещу системата на предпрестъпността. Най-вероятно сенатът напълно ще я унищожи.

— Разбирам всичко — потвърди Андертън и скръсти ръце пред гърдите си. — Действайте.

Тълпата веднага притихна, щом генерал Каплан извади някакви документи от куфарчето и започна да ги подрежда на масата до микрофона.

— Погледнете човека, който стои редом с мен — започна той с ясен, отлично школуван глас. — Всички го познавате. Сигурно сте учудени да го видите тук, тъй като неотдавна полицията го обяви за потенциален убиец.

Очите на тълпата се фокусираха върху Андертън. Всички зяпаха единствения потенциален убиец, който беше дал възможност на хората да го видят отблизо.

— Преди няколко часа, обаче, полицията оттегли заповедта за ареста му. Може би той се е предал доброволно? Не, той не се е предал, не са го хванали, но полицията вече не се интересува от него. Защото Джон Елисън Андертън не е виновен в никакво престъпление, нито в миналото, нито в настоящето, нито в бъдещето. Той беше обвинен от системата за предпрестъпност, която изхождаше от грешни предпоставки... Тази машина на така нареченото правосъдие обрече много наши граждани на незаслужени страдания!

Очарованата тълпа местеше погледа си от Андертън към генерал Каплан и обратно. Всички добре знаеха как работи предпрестъпността.

— Човекът е арестуван и затворен зад решетките под предлог „профилактични мерки“. — Гласът на Каплан постепенно набираше сила. — Обвиняват го не в престъпление, което е извършил, а в това, че той уж възнамерява да го извърши! Полицията твърди, че ако този човек остане на свобода, то в близко време той със сигурност ще наруши закона... Само че никой не притежава точно знание за бъдещето. Всъщност веднага щом получим някакви данни от ясновидците, те самите моментално ги опровергават. Твърдението, че в бъдещето даден човек ще наруши закона, не е нищо друго, освен парадокс! Самият факт на извличането на информация от бъдещето за онова, което още не е станало, е още по-съмнителен. Във всеки от случаите докладите на тримата полицейски мутанти взаимно си противоречат. И ако нещастникът, обвинен в бъдещо престъпление не бъде арестуван, той въпреки това няма да извърши нищо...

Андертън слушаше Каплан с половин ухо, но тълпата буквално изпиваше думите му, затаявайки дъх. Генералът огласи доклада на малцинството и обясни какво всъщност означава той и как се е появил.

Андертън извади пистолета на Флеминг от джоба на палтото си и облегна въоръжената си ръка на дясното коляно. Генерал Каплан приключи с анализа на „особеното мнение“ на Джери и премина към материалите, получени от Дона и Майк.

— Въз основа на тях беше построена официалната версия — обясни Каплан на тълпата, — тъй като тези двама мутанти са решили, че Андертън ще извърши убийство. Сега тези материали автоматично се обезсмислят, но въпреки това ние ще ги прочетем заедно.

Каплан извади от джоба си калъфче, измъкна своите очила без рамки, постави ги внимателно на носа си и започна бавно да чете. Внезапно на лицето му се появи странно изражение. Той се запъна веднъж, после още веднъж, а накрая млъкна съвсем. Листовете се посипаха от ръцете на генерала и се разлетяха по металната платформа. Той се огледа ужасено като някакво пристигнато в ъгъла животно, приклепна и се затича далеч от микрофона на полусгънатите си крака.

Изкривеното му лице се мярна пред Андертън, който сам не разбра как се озова на крака с протегнатата напред ръка, въоръжена с пистолета на Флеминг. Той просто направи крачка напред и стреля. Генерал Каплан издаде жалостив заешки писък. Виейки от болка и страх, той се мяташе като ранена птица и падна от трибуната на земята. Андертън изтича до края на сцената, за да скочи след него, но това вече не беше необходимо.

Както предсказваше докладът на мнозинството, генерал Каплан беше мъртъв. Старото му тяло още потрепваше, а върху слабите му гърди димеше черна ивица.

На Андертън му прилоша. Той рязко се обърна към стъписаните офицери, все още стискайки в ръка армейския пистолет. Никой дори не се опита да го спре, когато изтича между застиналите фигури и скочи на земята от другата страна на платформата. Той веднага изчезна в хаотичната маса хора, която я обкръжаваше. Шокирани, изплашени, те се бутаха напред, за да им обясни някой какво е станало. Онова, което бяха видели със собствените си очи, им изглеждаше напълно невероятно.

Най-накрая Андертън се измъкна от тълпата и веднага попадна в ръцете на полицията. Напъхаха го в полицейската кола, шофьорът натисна газта и потегли през пълния с пешеходци проспект.

— Ама че ви провървя, господин комисар! — каза с възторг един от полицаите. — Можеше да е много по-зле.

— Така си е — с отсъстващ тон се съгласи Андертън. Той се опитваше да се вземе в ръце, но това изобщо не му се удаваше. Трепереше, зъбите му тракаха, повдигаше му се. После рязко се наведе напред и повърна.

— Горкият — съчувствено каза другият полицаи. На Андертън му беше много зле. Затова той така и не разбра кого всъщност съжеляваше полицаия — комисаря от полицията или генерал Каплан.

10

Четирима полицаи помогнаха на Андертън да си опакова багажа и да го натовари във фургоните. През петдесетте си години бившият комисар от полицията беше събрал доста вещи. Той печално гледаше върволицата от кашони, минаващи край него и изчезващи във фургоните. Щяха да откарат вещите и Андертън директно в космопорта, а оттам щяха да се отправят към системата Центавър. Дълго пътешествие за вече възрастен човек, но в крайна сметка той нямаше да се връща обратно.

Лиза, в обикновен пуловер и стари панталони, тичаше из къщата, старайки се да не забравят нещо.

— Според мен не си заслужава да вземаме битовата техника. Там, на десетата от Центавър, едва ли ще работят.

— Надявам се, че не си много разстроена от този факт, скъпа — машинално каза Андертън.

— Нищо, ще се наложи да свикна — усмихна се в отговор жена му.

— Да не съжالياваш после? Можеш да останеш на Земята.

— Не съжالياвам за нищо — увери го жена му. — Помогни ми с този кашон, ако обичаш.

Тъкмо се бяха настанили в първия камион, когато долетя полицейска патрулна кола. От нея припряно изскочи Уитлър, на чието лице беше изписана силна загриженост.

— Преди да заминеш, обясни ми какво става с нашите мутанти! На бюрото ми лежи запитване от сената; тези дъртаци искат да знаят дали Джери е сгрешил, или не. Лично аз не мога да им обясня нищо! Беше ли грешен, или не? Докладът на малцинството?

— Какво малцинство? — попита Андертън с усмивка.

Той извади лулата си и бавно я натъпка с тютюн. Лиза му подаде запалка и отново изтича до къщата да провери нещо.

— Имаше три уникални доклада — започна той с епичен тон, наблюдавайки с удоволствие изражението върху лицето на Уитлър.

Някога това хлапе ще се научи да не се замесва с проблеми, от които нищо не разбира. Но сега Андертън имаше пълното право да се позабавлява малко. Нищо че е стар, плешив и уморен — той беше единственият човек, разбрал всичко до края и това му доставяше огромно удовлетворение.

— Всичките три материала са получени последователно. Дона е била първа. В нейното видение на бъдещето Каплан ми предлага да избирам между два варианта, но и двата не ме устройват и аз го убивам. Сега Джери. Той е виждал по-далеч от Дона и е използвал нейният материал като отправна точка. В неговото видение на бъдещето аз, научавайки за инфоркартата, искам само едно: да запазя мястото си. Аз изобщо не възнамерявам да убивам Каплан, вълнува ме единствено служебното ми положение и личното ми благополучие.

— А Майк? Неговият доклад последен ли е?

— Да, Майк е виждал най-далеч от всички. А сега внимавай! Знаейки първия вариант на бъдещето, аз решавам да не убивам Каплан. И това става причина за появяването на втория вариант. Но след като научавам за втория вариант на бъдещето, аз отново си променям мнението... Защо? Защото за Каплан е най-изгодна ситуация номер две, той е искал да създаде точно нея. Но през това време аз разгадах плановите му и реших да спася системата на предпрестъпността. По такъв начин третият доклад анулира втория, по същият начин както вторият анулира първия. И това ни връща в точката, от която започнахме...

Лиза изтича запъхтяна от къщата.

— Добре, можем да тръгваме, взели сме всичко! — С тези думи тя скочи в камиона и седна до мъжа си. Андертън покорно включи двигателя.

— Всяко предсказание е било индивидуално и уникално — каза той на Уитлър. — Но две от тях са имали общ детайл: ако съм на свобода, ще убия Каплан! Това е създадо илюзията за единна информация от мнозинството... Но, както вече казах, това е била само илюзия. Дона и Майк са виждали различни варианти на бъдещето. Отчетите на Дона и Джери — тоест докладът на малцинството и половината доклад на мнозинството — са били еднакво неверни. От тримата само Майк се оказа прав... Защото не разполагахме с нищо, което можеше да докаже обратното!

Онемелият Уитлър тръгна редом с камиона. Сега лицето му изглеждаше далеч по-мрачно.

— Може би трябва да разделим нашата тройка? Та това повече да не се повтори!

Андертън намали ход и каза:

— Това може да се повтори само в един-единствен случай. Не забравяй, че моята ситуация беше уникална! Само аз от всички заподозряни имах пълен достъп до информацията. Да, това може да се случи отново, но само със следващия комисар на нашата агенция. Така че внимавай много!

Андертън намигна на Уитлър. Беше страшно доволен, че няма той да разрешава този проблем. Лиза се усмихна загадъчно и се облегна на рамото на мъжа си.

— Много внимавай! — с удоволствие повтори Андертън. — Това може да се случи с теб във всеки момент, Уитлър.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.